

Temnița diavolului

1

Bătrânul a dat să deschidă ochii, dar a simțit că nu-l lăsau pleoapele grele. A crezut deci că mai dormea încă și că mintea îi hoinărea, pierdută, prin nebuloasele încâlcite ale viselor. Nu putea banui că un coșmar îngrozitor urma să prindă treptat viața în fața lui, ca într-un spectacol de teatru macabru, de cum avea să deschidă ochii.

La început, n-a văzut în fața lui decât licăririle unor torțe ce ardeau în depărtare, dar puțin câte puțin, pe măsură ce pupilele i se adaptau la bezna din jur, a început să distingă cu groază crescândă gratiile groase și negre ale unei celule întunecoase. Și, mai încolo, șterse printre Umbrele a ceea ce părea să fie o grotă subterană, siluetele fantomatice ale unor trupuri neclintite, ce spânzurau de câteva belciuge prinse în tavan. De spaimă, i-a venit să urle, dar nici un sunet nu i-a ieșit din gât, și un roi de gânduri i s-a zbatut în minte, fără să priceapă ce soi de nebunie pusese stăpânire pe el.

Și-a dus mâinile la față, ca să-și demonstreze că într-adevăr era treaz, dar a descoperit, îngrozit, că încheieturile mâinilor îi erau strânse în cătușe din fier, care fuseseră legate de un lanț, iar acesta, la rândul lui, era prins de zidul din piatră de care își rezemase spatele. N-a întârziat să observe și că gleznelor îi erau încatușate în alte fiare, cu puterea obezilor neîndurătoare, și că acelea îi provocau dureri fără seamăn ori de câte ori încerca să-și miște picioarele. Atunci a simțit

frigul, ca și cum o rafală de vânt înghețat îi trecea peste chip și peste trupul abia acoperit de un veșmânt slinos, din in, și atunci n-a mai avut nici o îndoială că fusese aruncat în hăul foarte adânc al unei sinistre temnițe medievale.

Încă buimăcit de propria-i groază, bătrânul s-a străduit să-și aducă aminte cine era, cum, când și de ce nimerise acolo, dar n-a izbutit să aibă decât certitudinea că nu trăia, totuși, în vremuri atât de întunecate ca Evul Mediu, ci în primul deceniu al secolului al XXI-lea.

Locus enigmelor fără sfârșit

1

Deși aveau abia cincisprezece ani, Nicholas Kilby și Beth Hampton luaseră deja parte la felurite misiuni spațiale virtuale, organizate pe internet de către Școala Experimentală pentru Tineri Astronauți, ȘETA. Amândoi aveau vaste cunoștințe în domenii complexe precum robotica și aeronautica, astronomia, cosmologia, biologia moleculară, fizica cuantică ori matematica, științe care explicau natura găurilor negre din univers. Dar în ziua aceea, pe când comentau ultimele știri sosite de la NASA, cu privire la proiectul unei stații lunare permanente, nici unul din ei nu știa că în căsuța de mail a fiecăruia tocmai sosise o formulă misterioasă, aidoma unui virus informatic tăcut. Primul a dat de mesaj Nicholas Kilby. Camera lui, de la etajul 35 al unui zgârie-nori de pe Lexington Avenue, din Manhattan, semăna foarte bine cu interiorul unei nave intergalactice. Peretii erau tapetați cu o hârtie pe care erau desenate mașinării, instrumente și calculatoare încărcate de luminițe colorate, care simulau sisteme sofisticate de navigație aerospațială. Iar înăuntru erau un pat, de la căpătâiul căruia un mic dispozitiv proiecta pe tavan un firmament necuprins de stele, nebuloase și galaxii, căruia el îi spunea aria de observație și odihnă, și o masă de lucru arhiplină cu cărți și

reviste – aria de cercetare; în sfârșit, în fața ferestrei din dormitor, un calculator mare, cu ecran plat, prevăzut cu toate accesoriile tehnologice de ultimă generație imaginabile, ocupa aria de control a originalei sale Stații Modulare NK.

Nicholas Kilby și-a deschis poșta electronică doar cu puțin timp înainte de a se culca, și abia atunci a văzut că primise un mail care n-avea specificat în *subject* decât un cuvânt sobru: „Formula“; acesta se detașa, scris cu aldine, printre alte mesaje care îi aduceau vești, convocări și informații despre spațiul cosmic de pe feluritele pagini web la care era abonat. Mesajului îi lipseau numele expeditorului, ca și data și ora când îl expediase cine știe ce pirat de pe internet. Cunoștea prea bine pericolele reprezentate de asemenea corpuri, gânganii și viermi invizibili, capabile să distrugă în miimi de secundă chiar și cel mai bine protejat sistem informatic. Așa că, după ce s-a întrebat ce naiba se ascundea în spatele mesajului, și-a scărpinat bărbia și l-a scanat cu programul antivirus de pe PC. Apoi, închizând ochii pe jumătate, ca să nu asiste la posibilul dezastru, a deschis mesajul, făcând dublu click pe mausul fără fir. Dintr-odată, a și apărut pe ecran un șir lung și ciudat de operații matematice:

$$12 \times (R3+\text{Å}2+F1)$$

$$3 \times (N4+A6+S2+T5+E3)$$

$$9 \times (C3+J1)$$

$$1 \times (R3+E8+C2+L7+A4+B6+S1+B5)$$

$$7 \times (E7+T4+L6+E5+A3+S1)$$

$$5 \times (R6+I2+M1+E5+T4)$$

$$2 \times (\text{Å}5+U3+A2+T4)$$

$$6 \times (N2)$$

$$8 \times (T5+I7+E3+A1+S4+U6)$$

$$13 \times (T7+\text{Î}3+\text{Ș}5+I6+S1+F2)$$

10 x (L2)
 4 x (A2+E4+I7+R3+M1+U6)
 11 x (R9+L7+M5+E1+G4+N2+E6+O8)

Temnul abisului

1

Detectivul criminalist Aldous Fowler a intrat în biroul său fix la 8.00, și-a turnat cafea într-o ceașcă, s-a așezat în fotoliul giratoriu, a privit pe fereastră furnicarul enorm din trafic și a pus mâna pe ziarul care îl aștepta pe masă. A parcurs titlurile în grabă, convins că nici o știre nu l-ar putea surprinde, răsfoind ziarul ca pe o carte de telefon. Pentru Aldous Fowler, să răsfoiască *The New York Times* era mai mult un ritual decât un obicei, și arareori se oprea la altă rubrică decât cea sportivă. Dar tocmai când se pregătea să parcurgă comentariile despre ultimul meci al echipei Knicks din NBA, în acea dimineață i-a sunat telefonul de pe birou.

– Fowler la telefon, a zis, ridicând receptorul.

Vocea delicată a polițiștii de la centrală i-a răsunat în auz ca un cântec:

– Va fac legătura, aveți un telefon urgent, domnule detectiv, am trimis deja o ambulanță și o patrulă la domiciliu, dar cred că-i mai bine să vorbiți direct cu reclamanta și să încercați s-o liniștiți.

Detectivul Fowler a întrerupt-o, nerăbdător:

– Ce s-a întâmplat?

– E femeia de serviciu a doamnei Katie Hart, doctorița la Centrul de Cercetări Neurologice Grosling. A găsit-o moartă în dormitor, când a intrat în casă, acum câteva minute.

Aldous Fowler a sărit drept în picioare, cu ochii cât cepele.

– În regulă, fă-mi legătura!

Un pocnet ușor în receptor l-a făcut pe detectiv să presupună că interlocutoarea lui era la celălalt capăt la firului și, cu toate că nu voia să se observe, nu și-a putut opri furnicăturile puternice care îi treceau prin vene, accelerându-i bătăile inimii. Și-a dres glasul și a zis:

– Bună ziua, la telefon detectivul Fowler de la Departamentul de Omucidere al Poliției, cu ce vă pot fi de folos?

– Mă numesc Berenice Hernando, domnule detectiv, și sunt femeia de serviciu a doamnei doctor Hart.

– Va ascult, doamnă Hernando, a răspuns amabil detectivul, notând în agendă numele femeii de serviciu și al doctoriței.

– Să vedeți, s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Și, spunând lucrul acesta, femeia a început să plângă ca o fetiță speriată.

Judecând după voce, Aldous Fowler a presupus că femeia de serviciu a doctoriței Hart trebuia să fie o hispanică, dar care stăpâna bine engleza, de vreo treizeci de ani, brunetă și mică de statură.

– Calmați-vă, doamnă Hernando, și spuneți-mi ce s-a petrecut. Imediat va ajunge la dumneavoastră o patrulă a poliției, trimisă de centrală, nu trebuie să vă fie frică, a încercat s-o liniștească detectivul.

– Nu că mi-ar fi frică, dar sunt tare întristată pentru ceea i s-a întâmplat doamnei Hart. Am ajuns abia acum câteva minute acasă la ea, la 8.00, ca în fiecare zi, și am găsit deschise poarta grădinii și ușa de la intrarea principală. Mi-am închipuit că doamna doctor le-a uitat deschise când a plecat la Centrul Grosling, știți doar ce distrați sunt savanții, dar când am intrat în casă, mi-am spus că, poate totuși nu plecase încă ori se întorsese cine știe de ce, așa că am început s-o caut peste tot: la bucatărie, în salon, în cabinet, în bibliotecă, până ce-am găsit-o întinsă în dormitor. La început, am crezut că dormea, dar când m-am apropiat, am văzut că avea ochii întredeschiși și nu respira. I-am ridicat mâna dreaptă, ca să-i iau pulsul și atunci am văzut niște litere pe care părea că diavolul însuși i le marcase cu fierul roșu în palmă. A fost înfiorător, l-a lamurit doamna Hernando, izbucnind într-un plâns deznădăduit.

– Despre ce litere vorbiți? a întrebat detectivul, intrigat.

– Păi, despre... despre un „k“, un „o“ și un „t“, a zis doamna Hernando cu voce întretăiată.

Aldous Fowler și-a notat în agenda fiecare dintre litere, privind, tăcut, cuvântul care se contura sub ochii lui:

Kot

– Kot, a spus în șoaptă.

– Da, asta-i cuvântul, a confirmat femeia, ca și cum la auzul acelei vorbe o treceau fiorii.

– Mai era și altă rană pe trupul doamnei Hart? a întrebat, în cele din urmă, detectivul Fowler.

– Nu, nu. Cel puțin eu n-am văzut nici una.

– E în regulă, doamnă Hernando, ieșiți acum în stradă și așteptați acolo sosirea ambulanței și a patrului de poliție. Și nu atingeți nimic, m-ați înțeles? Nimic. Sosesc și eu în câteva minute.

Temnița diavolului

2

Ușa metalică s-a deschis cu un scrâșnet atrăgând atenția bătrânului, care țintuia cu privirile un șobolan ce adulmeca aerul în fața lui. Și-a întors capul și a ciulit urechile în direcția de unde păreau să vină niște pași, de departe, de dincolo de cele două trupuri care spânzurau, încremenite, din tavan. Și-a spus că în clipa aceea nu se deosebea prin nimic de șobolanul ce tocmai fugise într-un cotlon al temniței. De-ar fi putut, și el ar fi fugit printr-o gaură neagră, la vederea bărbatului cu aer de călău, al cărui tors despuiat și muscular strălucea sub lumina torțelor.

Nou-venitul avea un chip de brută nemiloasă. Ținea în mâini o gamelă cu crupe din făină și un blid de lut cu apă, pe care le-a pus jos când a ajuns în fața gratiilor din celulă.

– Ajută-mă, te rog! a bâguit bătrânul, căruia gâtul uscat abia dacă îi îngăduia să vorbească.

Dar bărbatul a luat legătura mare cu chei care îi atârna la cingătoare și s-a mărginit să descuie ușa temniței, fără să-l privească pe prizonier și fără să răspundă rugămintelor lui. Apoi s-a apropiat de bătrân, l-a privit nepăsător și a pus la picioarele lui gamela și blidul de lut. Ațâțate de sete, mâinile bătrânului s-au repezit spre apă, dar n-au izbutit să ajungă la blid, din pricina lanțurilor cu care erau legate, iar hohotele îngrozitoare ale călăului au răsunat între ziduri ca un urlet înfundat. Numai atunci și-a dat seama bătrânul că nefericitul acela avea limba retezată.

Jocul enigmelor fără sfârșit

2

Zumzetul asurzitor al unor sirene a ricoșat pe peretele stației unde oprise autobuzul școlii, la răscrucea dintre 13th Avenue și 16th Street. Străină de zgomot, Beth Hampton a ridicat ochii și s-a uitat la norii duși de vânt, de parcă putea găsi în ei răspunsul la întrebarea pe care și-o pusese toată noaptea. Dar n-a văzut decât un cer atât de întunecat și de cenușiu, că părea făcut din jar stins. Aștepta să sosească prietenul ei, Nicholas Kilby, ca să-l întrebe dacă el îi trimisese un mail ce conținea un șir de operații matematice, aparent fără nici un sens, cu un titlu deconcertant: „Formula“.

– Tu ai fost, nu-i așa? l-a întrebat Beth pe Nicholas, de cum acesta s-a apropiat de ea.

Băiatul și-a lărgit nodul de la fular și și-a mișcat gâtul într-o parte și-n alta.

– Ce se presupune că ar trebui să răspund? a replicat Nicholas, uimit.

– Haide, Nicholas, nu face pe nevinovatul, știi perfect despre ce vorbesc, a stăruit Beth, printre murmururile elevilor care așteptau sosirea autobuzului școlii.

– Abia dacă am ațipit azi-noapte, m-am trezit cu o durere groaznică de cap, era să mă înec de grăbit ce eram la micul dejun, am venit în goana mare, ca să nu pierd autobuzul, și nici nu izbutesc să-mi trag sufletul, că tu îmi și arunci o întrebare ascuțită ca satârul măcelarului, i-a răspuns băiatul, gata să se sufoce.

– Atunci, dacă n-ai fost tu, cine să fi fost? Ieri am primit un mail fără expeditor, care n-arăta data și ora la care fusese trimis, și am crezut că era o glumă de-a ta ori un mesaj virusat.

Nicholas Kilby a fost și mai contrariat după ce a auzit lămuririle lui Beth.

– Și tu l-ai primit? a întrebat-o, tresărind.

– Da, și văd că și tu.

– Cred că vorbim despre același lucru.

– L-ai deschis? a vrut să afle Beth.

– La început, n-am îndrăznit, dar formula m-a făcut curios. L-am scanat de viruși și pe urmă am stat toată noaptea, încercând să-l înțeleg, a mărturisit Nicholas, ceva mai calm.

Ochii cenușii ai lui Beth păreau să se confunde cu culoarea cerului.

– Mai mult ca sigur că-i o păcăleală. Formula conține doar operații matematice absurde și nu m-ar mira ca vreun astronaut aspirant la ȘETA să-și fi pus în minte să-și râdă de noi.

– Nu fi chiar atât de sigură, Beth, a șoptit Nicholas. Azi-noapte am analizat operațiile matematice din formulă și ceva din ele mi-a atras atenția. E adevărat că au un enunț absurd, fiindcă nu-s decât înmulțiri între sume de cifre ridicate la anumite puteri, al căror rezultat sunt cantități fără nici un sens...

Beth s-a uitat la Nicholas cu admirație.

– Ce vrei să afirmi, mai precis?

– ... S-ar putea ca operațiile din formulă să nu fie matematice.

– O formulă chimică cu simboluri din tabelul lui Mendeleev? I-a iscodit Beth.

– Ceva mai simplu decât asta: o formulă cu operații caligrafice deghizate în numere, în spatele căreia se ascunde textul unui mesaj.

– Asta-i o criptogramă, o formulă criptică! a exclamat Beth.

– Da, un mesaj criprat, a confirmat Nicholas, chiar când autobuzul școlii s-a ivit pe 13th Avenue.

Ajungând în stație, autobuzul a oprit și a deschis ușile, cu un fornaț hidraulic, care s-a stins imediat, horcăind în agonie. Nicholas și Beth au așteptat să urce colegii lor, apoi s-au dus în spatele autobuzului și s-au așezat pe două scaune libere.

– Și ce te-a făcut să te gândești că asta-i soluția posibilă a formulei? a vrut să afle Beth, câteva secunde după ce s-au așezat lângă fereastră.

– Stai să vezi, azi-noapte am studiat câteva variante ale formulei și am schimbat de câteva ori ordinea în care operațiile sosiseră pe mail, i-a povestit Nicholas.

Și-a deschis rucsacul, a scos din el câteva foi împăturite și le-a desfăcut pe genunchi, lăsând la vedere prima pagină.

$$12 \times (R3+\ddot{A}2+F1)$$

$$3 \times (N4+A6+S2+\ddot{T}5+E3)$$

$$9 \times (C3+J1)$$

$$1 \times (R3+E8+C2+L7+A4+B6+S1+B5)$$

$$7 \times (E7+T4+L6+E5+A3+S1)$$

$$5 \times (R6+I2+M1+E5+T4)$$

$$2 \times (\ddot{A}5+U3+A2+T4)$$

$$6 \times (N2)$$

$$8 \times (T5+I7+E3+A1+S4+U6)$$

$$13 \times (T7+\hat{I}3+\ddot{S}5+I6+S1+F2)$$

$$10 \times (L2)$$